

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobkyne: **T., A.**, so sídlom v P., P., IČO: X., zastúpenej M. I. C., advokátom, so sídlom v K., P., proti žalovanému: **Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky**, so sídlom v Banskej Bystrici, Lazovná 63, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1/225/14541-94917/2008/991048-er zo dňa 12. decembra 2008, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/25/2009-56 zo dňa 7. apríla 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 2S/25/2009-56 zo dňa 7. apríla 2011, **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1/225/14541-94917/2008/991048-er zo dňa 12.12.2008 potvrdzujúcim rozhodnutie Daňového úradu Poprad č. 717/230/49747/08-Fer zo dňa 27.8.2008 o nepriznaní nadmerného odpočtu uvedeného v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie október 2007 v sume 3088,16 €

(93 034 Sk) a o určení vlastnej daňovej povinnosti žalobkyni v sume 9525,53 € (286 966 Sk) na tom skutkovom základe, že žalobkyňa ako platiteľka dane si uplatnila za zdaňovacie obdobie október 2007 nárok na odpočítanie dane na základe faktúry č. X., interné č. X., zo dňa 31.10.2007 od spoločnosti B. C., S. so sídlom v K., vyhotovenej v súlade so zmluvou o poskytnutí služieb za obdobie august až september 2007, predmetom ktorej bolo, že uvedená spoločnosť ako sprostredkovateľ sa zaviazala, že bude vyvíjať činnosti smerujúcu k tomu, aby žalobkyňa ako záujemkyňa mala príležitosť uzavrieť s treťou osobou kúpnu zmluvu alebo urobiť priame objednávky alebo priamy predaj, predmetom ktorého bude záväzok tretej osoby kúpiť od záujemkyne tovar – umelé hutné kamenivo (UHK). V odôvodnení rozsudku krajský súd konštatoval, že konateľ spoločnosti B. C., S. pred dožiadaným Daňovým úradom K. V. uviedol, že zdaniteľný obchod vyfakturovaný predmetnou faktúrou č. X. sa uskutočnil, a to podľa zmluvy o dielo č. X. zo dňa 19.1.2006 uzavretej medzi objednávateľom B. C., S. a zhotoviteľom V. K., S. s platnosťou do 31.12.2007, podľa ktorej sa zhotoviteľ objednávateľovi zaviazal okrem iného zabezpečiť inžiniersku činnosť a dodávku UHK pre cestné stavby. Poukázal na to, že z porovnania predmetných zmlúv vyplýva, že zmluva o dielo č. X. zo dňa 19.1.2006 medzi spoločnosťou B. C., S. a V. K., S. nenadväzuje na zmluvu o poskytnutí služieb zo dňa 1.8.2007 medzi sprostredkovateľom B. C., S. a žalobkyňou, keďže zo zmluvy o dielo č. X. nevyplýva, že spoločnosť V. K., S. poskytla službu – našla, vyhľadala tretie osoby pre spoločnosť B. C., S., ktorým bolo možné dodávať UHK, spoločnosť V. K., S. na základe tejto zmluvy ani nemohla spoločnosti B. C., S. fakturovať takúto službu, a následne ju fakturovať ďalej, lebo ju neprijala od spoločnosti V. K., S., a sama takúto činnosť nevykonávala, keďže konateľ spoločnosti V. K., S. do zápisnice o ústnom pojednávaní na Daňovom úrade Košice II. uviedol, že v roku 2007 nevykonával žiadnu podnikateľskú činnosť, faktúry zo dňa 31.10.2007 a 30.11.2007 pre spoločnosť B. C., S. za UHK nevystavil a nevystavila ich ani žiadna ním poverená osoba; spoločnosť B. C., S. mu nebola známa a nevedel sa vyjadriť k žiadnej osobe tejto spoločnosti. Daňový subjekt V. K., S. nebol a nie je registrovaným platiteľom DPH, a preto nemohol vystaviť faktúry s DPH. Krajský súd citujúc ustanovenie § 49 a § 51 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o DPH“) zdôraznil, že tento zákon určuje pre dokazovanie nároku na odpočet DPH prísnejšie podmienky, než ktoré sú platné pri dokazovaní nárokov u iných daní, a tie je nutné dodržať, lebo v opačnom prípade dôsledky ich porušenia znáša daňový subjekt. Uviedol, že daňový doklad je z hľadiska nároku na odpočet DPH použiteľný len vtedy, ak je nepochybné, že v ňom uvedené údaje odrážajú skutočnosť. Vyslovil záver, že

správca dane mal dostatočne preukázané, že žalobkyňa nespĺnila zákonné podmienky pre nadmerný odpočet DPH dôvodiac tým, že v danom prípade nepostačuje, pokiaľ si ako platiteľ uplatnila nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry iba na základe jej predloženia, ale musí byť schopná preukázať, že zdaniteľný obchod bol reálne uskutočnený. Vychádzajúc z ustanovení § 29 ods. 1, 2, 4, 8 a § 15 ods. 6 písm. e/ zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 511/1992 Zb.“) je dôkazné bremeno na strane daňového subjektu, a teda bolo povinnosťou daňového subjektu preukázať všetky tvrdené skutočnosti, pričom správca dane, resp. žalovaný tieto dôkazy len vykonáva, a preto mal krajský súd za to, že ak si žalobkyňa uplatnila odpočítanie dane v prípade deklarovaného zdaniteľného obchodu uvedeného na faktúre č. X. zo dňa 31.10.2007, bolo jej povinnosťou v priebehu výkonu daňovej kontroly preukázať jeho reálne uskutočnenie, čo sa nestalo, a preto správca dane vykonal dokazovanie za účelom zistenia splnenia zákonných podmienok u žalobkyne pre priznanie práva na odpočítanie dane, uvedených v ustanovení § 49 ods. 1 a § 51 ods. 2 zákona o DPH. Zdôraznil, že na záver daňových orgánov nemalo vplyv konštatovanie správcu dane, že spol. B. C., S. nemala zamestnancov a ani skutočnosť, že žalobkyňa predložila zoznam spoločností pre ktoré spoločnosť B. C., S. sprostredkovala žalobkyňi obchod. Krajský súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že žalobkyňa nepreukázala reálne uskutočnenie deklarovaného právneho vzťahu. Dospel k záveru, že správca dane a žalovaný zo zistených skutkových okolností správne ustálili, že žalobkyňa nespĺnila podmienky pre priznanie práva na odpočítanie dane podľa § 49 ods. 1 a § 51 ods. 2 zákona o DPH, lebo nepreukázala, že sa deklarovaný zdaniteľný obchod uskutočnil. Podľa názoru krajského súdu správne postupoval žalovaný, ak neprihliadol na dôkazy, ktoré predložila žalobkyňa spolu s odvolaním, a nie počas výkonu kontroly, t. j. v lehote podľa § 15 ods. 6 písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal s poukazom na § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) vychádzajúc z neúspechu žalobkyne v konaní a zo skutočnosti, že žalovaný zo zákona nemá nárok na náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie navrhujúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmané rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Mala za to, že krajský súd v rozpore s vykonaným dokazovaním a v rozpore so zákonom sa pridržiaval názoru daňového úradu, ktorý je v rozpore splatnými ustanoveniami Obchodného zákonníka a aj zákona č. 511/1992 Zb., namietajúc že daňový

úrad a následne aj krajský súd opreli svoje rozhodnutia o voľné hodnotenie dôkazov a vôbec nebrali do úvahy skutočnosti svedčiace v prospech žalobkyne, a tak zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádza správne rozhodnutie, je v rozpore s obsahom spisov. Žalobkyňa zdôraznila, že na základe zmluvy o sprostredkovaní vykonávala spoločnosť B. C., S. činnosť, ktorej predmetom bolo nielen sprostredkovanie predaja UHK, ale aj obstaranie príležitostí na predaj tohto UHK, čo žalobkyňa preukázala zoznamom spoločností, ktorým bolo dodané UHK na základe takejto činnosti spoločnosti B. C., S., avšak týmto tvrdením sa daňový úrad nezaoberal, a preto mala za to, že zistený skutkový stav nebol dostačujúci na posúdenie veci a následne ani krajský súd tieto preukázané skutočnosti nebral do úvahy.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil považujúc dôvody uvedené v odvolaní, ktoré sú v princípe totožné z dôvodmi, uplatnenými v odvolaní ako aj v žalobe, považuje v celom rozsahu za neopodstatnené. Uviedol, že strohé deklarovanie odvolacích dôvodov žalobkyňou o rozpore názorov daňových orgánov a aj krajského súdu s ustanoveniami Obchodného zákonníka a o zistení skutkového stavu veci v rozpore s obsahom spisov nemôže ovplyvniť závery krajského súdu vyslovené v odôvodnení napadnutého rozsudku považujúc za nedôvodné aj vyzdvihovanie významu dôkazov predložených žalobkyňou - zmluvy o sprostredkovaní a zoznamu spoločností, ktorým bolo dodané UHK na základe sprostredkovateľskej činnosti spoločnosti B. C., S. Zdôraznil, že v prípade zmluvy v konaní bolo preukázané iba deklarovanie tohto záväzkového vzťahu a v prípade zoznamu spoločností je tento dôkaz úplne bezvýznamný, avšak rozhodujúcim faktorom je posúdenie reálnosti plnenia práve tohto vzťahu, a ten sa v žiadnom prípade nedá preukázať plneniami iných subjektov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou OSP) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní § 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou OSP), vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením (§156 ods. 1, 3 OSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Poprad č. 717/230/49747/08-Fer zo dňa 27.8.2008, ktorým podľa § 15 ods. 14 zákona č. 511/1992 Zb. nepriznal žalobkyni nadmerný odpočet uvedený v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie október 2007 v sume 3088,16 € (93 034 Sk) a určil vlastnú daňovú povinnosť žalobkyni v sume 9525,53 € (286 966 Sk), pričom odvolací súd v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a súčasne rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a konania, ktoré týmto rozhodnutiam prechádzali, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov v preskúmvanej veci postupovali v intenciách na vec sa vťahujúcich právnych noriem a ich rozhodnutia možno považovať za skutkovo správne a v súlade so zákonom, z ktorých dôvodov súd prvého stupňa rozhodol v danej veci skutkovo a právne správne, keď žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov žalobkyne, ktoré sú v podstate rovnaké ako odvolacie, vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Keďže sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, obmedzil sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov v súlade s §219 ods. 2 OSP.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu správca dane v danom prípade zohľadnil a zhodnotil všetky skutočnosti, ktoré počas konania vyšli najavo. So zisteniami správcu dane bola žalobkyňa oboznámená a mala možnosť predkladať dôkazy preukazujúce jej tvrdenia. Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej.

Vychádzajúc z uvedeného a s ohľadom na to, že odvolanie žalobkyne neobsahuje žiadne nové právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť

napadnutého rozsudku krajského súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 250ja ods. 3 vety druhej OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP. Žalobkyňa v odvolacom konaní nemala úspech, preto jej odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Úspešný žalovaný náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011).

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 26. apríla 2012

JUDr. Jaroslava Fúrová, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská